

Küreselleşme Bir Sorun; Ama Asıl Sorun Sermayenin Gücü!

William K. TABB^(*)
Çev: Ali TARTANOĞLU

Küreselleşme hipotezi, iç güçle, ulusal olanaklarla sağlanan kalkınmayı diğerlerinden ayırma yönündeki güçlü iddialarını büyük ölçüde yitiren ulusal ekonomiler arasındaki ilişkilerin yapısında hızlı ve yeni bir değişme olduğu, yerel ekonomik yönetim stratejilerinin, yerel dışında yetersiz kaldığıdır. Bu görüşe göre enternasyonalizm, içerisinde teknolojinin ve karşı konulmaz piyasa güçlerinin küresel sistemi dönüştürdüğü ulusal sınırları, bir gel-git gibi silip süpürmüştür. Ulusötesi şirketler (UÖŞ) ve Dünya Bankası ve IMF gibi küresel hükümlerlik örgütleri, coğrafi konumlarına ve tercihlerine aldırış dahi etmeden bütün ülkeleri birbirine benzemeye zorlamıştır. Böyle bir yaklaşımın doğal sonucu, radikal alternatiflerin söz konusu olmadığı, Margaret Thatcher'in, unutulmaz özdeyişindeki gibi, "başka seçenek yok (TINA)" dayatması olmuştur.

(*) William K. Tabb, Queens College ve City University'de Ekonomi ve Sosyoloji profesörü. The Postwar Japanese System'nin (Savaş Sonrası Japon Sistemi, New York, Oxford University Press, 1995) yazarı.
Bu yazı ise, 1997 Sosyalist Bilim Adamları Konferansına bildiri olarak sunulmuştur.

Son yirmi otuz yıl içinde uluslararası ekonominin artan bir önem kazandığının belirgin göstergeleri vardır. OECD ülkelerinde (en zengin 24 ülke) ihracatın Gayrisafi Milli Hasılaya oranı, 1960'tan 1990'a, yüzde 10'dan yüzde 20'ye yükselerek iki kat artmıştır. Yine OECD içinde uluslararası banka kredileri stoku 1980'de yüzde 4 iken, 1990'da yüzde 44'e yükselmiştir. Döviz piyasalarındaki günlük ciro, merkez bankası rezervlerinin bir trilyon üzerindedir. İş yeri kapatma ve işsiz kalma korkusu dünyanın her yerinde emekçiler için bir "günlük realite" olmuş ve küreselleşme her şeyin tek açıklaması haline gelmiştir.

Ancak, küreselleşme tezinin, "ulusal süreci içine alan ve ikinci plana iten" uluslararası ekonomiye yeni bir yaklaşımı gerektiren güçlü versiyonu ile, ulusal politika ve aktörlere daha büyük roller veren, acımasız ekonomik güçlere değil ama politikaya öncelik veren bir yaklaşım arasında önemli bir fark vardır. İkinci yaklaşımda, yaşanan değişimler, bir yandan daha uzun bir tarihi perspektif içinde ele alınmakta, farklı olduğu kabul edilmekle birlikte benzersiz olarak da görülmemekte, öte yandan da bildiğimizden çok farklı bir ekonomik sistem tipine zorunlu bir geçiş veya yöneliş olarak görülmemektedir.

Küreselleşme tezinin birinci versiyonunun bir mite dayandığının, derin ve bozguncu etkileri olduğunun, daha karmaşık ve tartışılabilir bir süreçler bütünü olan sağlam bir analize dayanmadığının görülmesi önemlidir. Dolayısıyla küreselleşme tartışmasını iki aşamalı bir süreç olarak ele almak en iyisi olacaktır. İlk yapılması gereken, küreselleşmenin solun elini kolunu önemli ölçüde bağlayan güçlü versiyonunun eleştirisidir. Bu çalışmada yapılacak olan da budur. İkinci aşama, mevcut konjunktürde *yeni* olanın ne olduğuna dikkatle bakılmasıdır. Kapitalizm hep değişen bir sistem olmuştur; siyasi stratejiyi, içinde bulunulan dönemdeki gelişmelerin doğasının farkında olmaya dayandırmak gerekmektedir. Ama önce, acımasız küresel sermaye egemenliğinin bozguncu kabulüne değineceğiz.

Amerikan işçi hareketi, kaçak iş yerlerine ve Üçüncü Dünya ülkelerindeki düşük ücretli iş yerlerinin Amerikan işçileri için oluşturduğu tehdide neredeyse görülmemiş bir vurgu yaparak, önemli ölçüde küreselleşmenin güçlü versiyonunu benimsemiştir. Sermaye, ücretlerin en düşük olabileceği yeri ararken dünyanın her yerine gidecektir. Ancak bu yaklaşım, hadiseyi fazlaca

hafife almak olur. UÖŞ'ün gerçek yatırım modellerini de göstermez. ABD'de kurulu çokuluslu şirketlerin dış yatırım ve üretimlerinin dörtte üçü Batı Avrupa, Kanada ve ücretlerin yüksek olduğu öteki ülkelerde gerçekleşmekte; bu yatırım da bu piyasalara ağırlıklı olarak yerel üretim merkezlerinden hizmet vermektedir. ABD'den çıkan sermayeye gelince, 1990'dan bu yana ABD'nin bir doğrudan dış net yatırım ithalatçısı olduğuna dikkat edilmelidir. Çünkü başka ülkelerin UÖŞ'leri, üretimlerini bu ülkede yapmakta ve Amerikan işçisi istihdam etmektedir. Amerika'nın dev ödemeler dengesi açığı, önemli ölçüde borçlanmaların ve ABD'nin, borç alınan parayla sağlanan ithalatı emen piyasanın tüketicisi olarak oynadığı rolün, yani başvuru son çarenin bir sonucudur. Amerika Birleşik Devletleri, anakronik olarak hala Üçüncü Dünya diye nitelenen ülkelerin yaptığı mamul ihracatının yaklaşık yarısını absorbe etmektedir. Amerikan şirketleri, bu tür politikalardan ve halkın kafasının ulusal refah ile Amerika'da yerleşik şirketlerin rekabeti arasında karışmasından çıkar sağlamaktadır.

UÖŞ'lerin kendi menşe ülkeleri dışında yaptıkları üretim önemlidir; çünkü sınai üretimin yüzde 85'i, tek bir coğrafi merkezdeki yerli şirketler tarafından yapılmaktadır. Çokuluslu şirketler dünya sınai üretiminin yaklaşık yüzde 15'ini yapar. Dahası, Sol'un büyük kısmı düşük ücretli kaçak iş yerleri ile uğraşırken, ulusötesi sermaye düşük ücretli merkezlerden gerçekten uzak durmakta, az gelişmiş ülkelerde yatırım yapmaktan gerçekten kaçınmaktadır. Dünya nüfusunun yaklaşık üçte ikisi, yabancı sermayenin yoğunlaştığı yerler açısından esasen hiç hesapta yoktur. Artan eşitsizlik, dünya nüfusunun çok büyük bir kısmının marjinalleşmesinin bir sonucudur. BM verilerine göre 70 ila 100 arasında ülke, 1980'de olduğundan çok daha kötü durumdadır. Uluslararası ekonomiyle bütünleşmek, sözde mucize ekonomiler için dahi, zorunlu bir son değildir. On yıl önce, bütün kalkınma bültenleri Kore üzerine, başka deyimle "Yeni Sınai Ekonomilerin en başarılısı" üzerine özel sayılar yayınlamışlardı. Bugünse, Kore ekonomisinin tehlikeli durumu ve aşırı yüklenen **chaebol**'ların artan iflasları hakkında haberlerle doludur. Kontrolsüz bir rekabetin yarattığı kırılma, en iyi ihtimalle belirsizlik ve genellikle de her yerde emekçiler için felaket doğurmaktadır.

Pek çok üründe emek maliyeti fiyatın hiç de önemli bir kısmını oluşturmamaktadır ve tek başına düşük ücretler (giysi üretimi ve elektronik montajı

gibi belirli sektörlerde önemli olsa da), pek çok iş veren için nadiren kesin belirleyicidir.

İmalat sanayiinde işsizliğin en önemli nedeni teknolojik değişimdir. Amerikan yerli imalat sanayii üretimi, daha az işçi kullanıldığı halde bugün 1950'dekinin beş katıdır. Bu ise, kaçak iş yerlerinin değil, işçiye gerek duymayan teknolojinin bir sonucudur. Hızla gelişen ileri teknoloji sektörlerinde örgütlenmenin yetersizliği, bütün çalışanları zayıflatmaktadır. Bu tür büyümenin önemi, ABD ekonomisindeki eşitsizliği de artırmaktadır.

Uzun Vadeli Perspektif

Dünya ekonomisinin, işçiler üzerindeki belirli etkisi zaman içinde belirli yerlere göre değişse de Kapitalizm, daima bir küresel sistem olmuştur. Ekonomi tarihçileri, bu güne de bu perspektifle bakmamızı ister. Dünya ekonomi politiği, yüz ya da yüz elli yıl öncesinden daha küresel değildir. Bunu anlamak için Komünist Manifestoyu bir kez daha okumak yeter:

“Burjuvalar, dünya piyasasını sömürerek her ülkede üretime ve tüketime kozmopolit bir karakter kazandırmışlardır. ... Eski yerel ve ulusal inziva ve kendine yeterlik yerine, her yönde karşılıklı ilişki, ulusların karşılıklı bağımlılığı var. Tek kelimeyle, kendi görüntüsünün ötesinde bir dünya yaratmaktadır.”

Böyle bir bütünleşme, okyanus aşırı telgraf kablolarının dünya pazarlarını birleştirmesinden ve çelik tekneli buhar gemilerinin ahşap yelkenlilerin yerini almasından önce de vardı. Ve tarihi açıdan bu tür yenilikler, küresel üretimin yeniden oluşumunda, yüz yıl sonraki hava ve konteynır taşımacılığından kesinlikle daha önemliydi. Böyle geniş bir tarihi yaklaşımından şöyle bir sonuç çıkarmak mümkündür: “Eğer küreselleşme teorisyenleri, dünyanın her yanının, gerçek-zaman bilgilerine yakın bilgilerin paylaşıldığı piyasalarla birleştiği bir ekonomiye sahip olduğumuzu kast ediyorlarsa, o zaman küreselleşmenin 1970'lerde değil, 1980'lerde başlamış olması gerekir.” Bir bilgisayar terminali düğmesine basıvermekle muazzam miktarda para dünyayı dolaştığına göre, iktisat tarihçileri, 20. yüzyıl başındaki (Birinci Dünya Savaşı öncesi) sermaye akışına, yüzyılın sona erdiği günümüzdekinden daha büyük açıklık bulmaktadır. Oysa araştırmacılar, 1875-1975 arasında açıklıkta

(openness) bir fark bulmamışlardır; ama sermaye hareketinde göreceli de olsa bir azalma gözlemlemişlerdir. Kanıtların incelenmesinden sonra Bob Zevin şu sonuca varmaktadır: *“Ticaretin ve mülkiyetin güvenliği için alınan bütün bu ulusötesi önlemler, Birinci Dünya Savaşı öncesinde bugünkünden çok daha büyüktür. Daha genel olarak, on dokuzuncu yüzyıl sonu ve yirminci yüzyıl başında mali piyasaların bulunabilen her tanımı, gelmiş geçmiş en bütünlüştür.”* Bu yüzyılın başlangıcı ve sonu arasında toplam ürünün bir parçası olarak, yerel düzeyde tüketilen hizmetlerin daima artan önemiyle birlikte (devlet tarafından üretilenler dahil), ticaret konusu olmayan ürün ve hizmetler de doğmuştur.

Çokuluslu imalat şirketleri, 19. yüzyılın ortalarında görülmeye başlanmış, 20. yüzyılın başlarında da iyice kurumlaşmışlardır. İki dünya savaşı ve büyük bir depresyon, Erick Hobsbawn'ın “kısa” 20. yüzyıl üzerine çalışmasında, uluslararasılaşmış ekonomi dönemleri arasında “ulusal ekonomiler için bir perde arası” olarak tanımladığı durumu yaratmıştır. Bu çalışmada, dünya savaşı ve küresel depresyon yıkımları bir kez onarıldıktan sonra ortaya çıkan durumun yeni bir başlangıç değil, geriye dönüş olduğu anlatılmaktadır. Günümüzde sermaye akışları, ekonomik gelişmeyi 19. yüzyılda olduğu kadar etkilememiş ve gördüğümüz kadarıyla dünya, yüz yıl öncesinden daha fazla küreselleşmemiştir. Ancak, temel yöntemler elli yıl öncekinden farklıdır, günümüzdeki tartışmalarda önemli ölçüde atıfta bulunulan da, yaşanan bu anıdır. Savaş ve küresel depresyon travmasından doğan Keynesçi ulusal Refah Devleti ekonomi politisinin aşındırılma yöntemlerini; Keynes öncesi ekonomilere ve “bırakınız yapsınlar” ideolojik hegemonyasına geri dönüş yöntemlerini görmek yararlı olacaktır.

Savaş Sonrası Dönemde Ulusalci Ekonomik Politika

Büyük Depresyon (1929 Ekonomik Bunalımı) ve her savaşın kendi ihtiyaçları, kendi yöntemleri içinde piyasa sistemine itibar kaybettirmiş; devlet planlamasına ve kaynakların tahsisinde hükümete daha büyük roller verilmesine yol açmıştır. Merkezdeki ülkelerde, bir uçta merkez sol sosyal demokrat rejimler veya (Amerika'da tercih edilen deyimle) liberal, yani işçilerle ittifak halindeki rejimler iktidara gelmiştir. Sermayenin, sendikaları ve ekonominin istikrarında devletin rolünü kabule zorlayan bir sınıf uzlaşması üstün gelmiştir. Bu da, Avrupa ve Japonya'daki savaş yıkımından ABD'nin küresel ege-

menliğine kadar başarılı bir ekonomik yeniden inşa kapsamında savaş sonrası bir birikim yapısına yol açmıştır.

Marshal Planı, daha sonra da askeri ittifaklar yoluyla ABD, hem “gerçekten var olan” sosyalist devletleri, hem de Fransa ve İtalya’daki kitlesel komünist hareketleri kontrol altında tutmayı başarmıştır. Kapitalist olmayan rejimler, Soğuk Savaş’ın karşılıklı militarize olmuş uzaklığında izole edilmiş ve kapitalist ülkelerde emek kesimine ayrıcalıklar tanınmıştır. Yeni bağımsızlık kazanan eski sömürgelerde yerli burjuvazi, milliyetçiliği eski sömürge efendilerine karşı kendi konumlarını güçlendirmek için kullanmışlar ve halklarını milliyetçi bir söylemle, kitlelere yetkiler, haklar sağlamaktan çok ulusal eliti güçlendirdiği izlenimi veren bir planlama ve sosyalist kalkınma vaat eder görünerek sindirmişlerdir.

1970’lerin ekonomik alt üst oluşları içinde küresel büyüme hızı yavaşlar-ken, Üçüncü Dünya elitleri, ulusötesi kapitalizmin küçük, genç ortakları olarak kendilerine bir yer bulurlar. İthal ikamesi ve millileştirmelerin yerini, özelleştirme ve ihracat temelli kalkınma, yani iç piyasa boyutlarının sınırlarına karşı duran, çırılçıplak bir gelir ve refah eşitsizliği yaratırken iç piyasa- nın gereğinden büyük olduğunu ileri süren stratejiler almıştır. İleri ülkelerde depresyondan ve İkinci Dünya Savaşının etkilerinden bir kere kurtulduktan sonra, kapasite fazlası ve aşırı rekabet, Keynesçi ulusal yöntemlerden biri olan yüksek milli gelir ve bütçe açığı yaratan harcamalarla birlikte pazarlar bulmanın yerini alan yeni bir düşük ücret stratejisine yol açmıştır. Küreselleşmenin yeniden sahneye çıkışı olan UÖŞ’ler birbirlerinin pazarına nüfuz etmeye çalışmış, ürün geliştirmenin yüksek maliyeti ve hızlı üretim devreleri, Pazar üzerinde küresel bir baskı oluşturmuştur.

Ulusal Keynesçilikten küresel neoklasik ekonomilere geçişe yönelik bu tür bir yoldaşlık, iki savaş arası kriz döneminde ortaya konan sermaye kısıtlamalarının aşındırılması demektir. Oysa bu kısıtlamalar, kapitalizmi, sistemin kendi kendini tahrip eden mantığına karşı korumuştur. Başka bir çokları gibi Karl Polany’nin de, daha yakın zamanlarda George Soros’un da işaret ettiği üzere, gerçek bir “bırakınız yapsınlar” kapitalizmi, bir çok insan için katlanılamaz olan bir istikrarsızlık ve güvensizlik anlamına gelir; sonuç olarak sistemin kendi kendisini yeniden üretimini zaafa uğratar. 1930’lardan itibaren Amerikan kapitalizmini stabilize eden reformlar şimdi saldırılara hedef ol-

maktadır. Bu reformların arasında sosyal güvenlik, bankacılığın düzenlenmesi, piyasalara güven kazandırılması, emekle ilgili yasalar (örneğin emekliliği düzenleyen yasalar) ve anti-tröst yasaları vardır.

Bırakınız Yapınları İdeolojisi ve Politikasının Yeni Zaferi

Kapitalist mantığın, sosyal yaşamın her alanına yönelik bugünkü saldırısı, devletin, kapitalist sistemin birikim modellerine karşı yurttaş sadakatini geliştiren meşrulaştırma işlevlerinin bir çoğunu da sakatlamıştır. Her şeyin piyasa aracılığıyla yapılması talebi (okul ücretinin devletçe subvansede edilmesi, hukuk yardımının kaldırılması gerektiği, kamusal iskana son verilmesi gerektiği, sağlık hizmetinin de piyasa aracılığıyla karşılanması gerektiği gibi...) , bunların hepsi, geniş desteğe sahip programlara yönelik saldırılardır. Ancak, piyasa ideologlarının kamusal alanın her boyutuna, hizmetlerin dayanışmacı olmasına, piyasanın bireyci değerlerinin acımasızlığından korunmaya yönelttikleri bu saldırılardaki kendine güven, demokrasinin yenilgisinin bir boyutunu oluşturmaktadır. Aynı şekilde, ABD’de hizmet provizyonunun federal devletten yerel düzeye, sonra da ödeme gücüne dayalı bireysel çözümlere terk edilmesi, toplumu bir arada tutan sınırlı dayanışmayı da yok etmiştir. Bu gelişmelerin küreselleşmeden çok, sermayenin emeğe karşı zaferleriyle ve yurttaşlık haklarına yönelik nihai tahriple ilgisi vardır.

Ücretlerin fiyatların gerisinde kaldığı bir otuz yıldan sonra, ABD Merkez Bankası başkanının, iş güvensizliğinin azaldığını, dolayısıyla ekonomiyi yavaşlatmanın zamanının geldiğini söylemesi, sermayenin günümüzdeki zaferrinin en açık kanıtıdır. Aslında, 1991’den beri kârları enflasyonun yüzde elli artışına ayarlanmış Amerikan şirketleri, işçi çıkarmaya ve yerlerine yeni işçi almaya devam etmişlerdir. İlerici sosyal politikaların yenilgisi ve sendikaların gücündeki azalma, Amerikan kapitalizminin, ücretleri artırmadan düşük istihdam yaratabildiği anlamına gelir. İstihdam olanağı göreceli olarak yüksek olsa bile, yeni işler genellikle kötü işerdir. Ücret, eski işe göre düşüktür; işten atılmış ve yeni iş bulmuş ortalama işçilerin yeni ücretleri eskisinin yüzde on dört eksisidir.

1993’te, toplam ABD işçilerinin yüzde 27’si, kendilerine yoksulluk düzeyinin üstünde ücret ödemeyen işlerde çalışmaktadır ve toplam işçilerin üçte birinden biraz fazlası, masrafının tamamı iş veren tarafından karşılanan sağ-

lık hizmetinden yararlanmaktadır. Sorun sadece yüksek oranlı gizli işsizlik ve yarım zamanlı çalışmanın artması değildir; asıl gerçek, tam zamanlı işlerde de yaşamı sürdürmeye yetecek ücretin ödenmediğidir. Yoksul emekçi, daha çok ve daha ağır koşullarda çalışmakta, standart dışı konutlarda yaşamakta, sağlık hizmetinden yeterince yararlanamamaktadır. Toplam tam zamanlı işçilerin yüzde yirmisi emeklilik ve sağlık sigortasına sahip değildir. Geçici işçilerin ve yarım zamanlıların hızla artışı, güvensizliğin artması demektir. Öte yandan, 1960'ta ortalama Amerikan fabrika işçisinden 40 kat daha fazla kazanan ortalama CEO işçisi, 1993'te 149 kat daha fazla kazanmaya başlamıştır. 1970'te, üç aileden biri için yoksulluk çizgisinin yüzde 70'ini oluşturan, çocuklu aileler için refah yardımı oranı, 1992'de yoksulluk çizgisinin yüzde 40'ına düşmüştür; bugün daha da azdır. Asgari ücretin 1994'teki gerçek değeri, 1950'deki değerinden daha düşüktür. ABD'de, 1994'teki gerçek saat ücretleri 1968 ücretlerinin altındadır. Amerikan ailelerinin en üstteki yüzde biri, en alttaki yüzde birden yüzde doksan daha yüksek refah düzeyine sahiptir. 1977-1989 arasında en üst yüzde 1, gelir vergisinden sonraki bütün kazançların yüzde 60'ını elde etmiştir.

Reklamcılık sektörünün devi Saatchi tarafından yayınlanan bir raporda Saatchi, **“geleneksel kitle pazarımız orta sınıfın devam eden erozyonu ışığında”** yatırımcılara Tiffany / Wal-Mart stratejisini izlemelerini tavsiye etmiştir. Yani, **küçülen orta sınıfa hizmet veren şirketlere yatırım yapmaktan kaçın!**... En zengin yüzde 1'in milli gelirden aldığı pay iki katına çıkarırken, bugün, 1979'da ödediği gelir vergisinin çok daha azını ödemektedir. Business Week yazarı Michael Mandel'in kaydettiği gibi, **“Amerikalılar, daha önce hiç görmedikleri bir büyüme ve belirsizlik bileşimi içinde yaşamaktadır.”** Menkul kıymetler piyasasındaki patlama, üst sınıfların tüketimini ateşlemektedir. Toplam yeni üretilen otomobillerin yarısından fazlası, gelir dağılımından en yüksek payı alan yüzde 20'lik kesime satılmaktadır. Sınıf ayrımı, her yerde daha belirginleşmiştir. Ve Marksist ekonominin vurgulamaları görülmedik biçimde öne çıktığı halde, resmi ekonomiler Keynes öncesi Ortodoksluklara geri dönmüştür.

Küreselleşme Değil Kapitalizm

Bu çerçevede, devletin bu eğilimleri durduramayacağı düşüncesi, sermaye için güçlü bir araçtır. Küreselleşmenin devleti zayıflattığı düşüncesi, dev-

letin sermayeyi kontrol etme konusundaki süregiden gücünü göz ardı etmektedir. Para, vergi cennetlerine ve kıyı bankacılığı merkezlerine, ancak merkez ülkeler buna izin verirse kaçabilir. Eğer ABD, bankaları, düzenleyicilerin vergi matrahı transferi için gerekli bilgilere ulaşmasını yasaklayan hükümler ışığında cezalandırmaya kalkacak olsa, vergi cenneti bankaların çoğunun kapanması gerekirdi. Düzenleyicilerin transfer vergileri ve başka düzenler getirememesi için yasaklar koymaya gerek yoktur. Deregülasyonu (kuralsızlığı) teşvik eden, ileri ülkelerin, özellikle ABD ve İngiltere'nin hükümetleridir. Bu, teknik bir zorunluluk değil, siyasi bir tercihtir.

Bu hakların yok edilmesi için çok şey yapmış olan ABD, temel işçi hakları üzerinde ısrar ederek, dünyanın her yerinde ücretlerin artması ve çalışma koşullarının iyileştirilmesi için bir güç kazanmaktadır. Bu, Amerika'nın, serbest ticaret adına, en alta doğru bir yarıştı teşvik ettiği bir siyasi tercihtir. Dayanışmacı ve sosyal adaletçi bir karşı bakış açısı, çok farklı bir kurallar dizisi demektir. Bu, Sol'un, küreselleşmeci iddialara güç kazandıran ideolojik ve örgütsel zayıflığıdır. Yoksa Amerikan iş verenlerinin tesislerini kapatıp Meksika veya bir başka yere götürecekleri tehdidini savurup durmaları değildir. Bu iş verenler ve bu tür tehditler, Amerika'daki çalışma yaşamı ile ilgili düzenlemelerin mevcut atmosferi üzerinde etkili olmaktadır kuşkusuz. Ama sorun, tek başına uluslararası ticaret değil, ticaretin gerçekleştiği siyasi koşullardır.

Robert Blacburn, yeni kitabı **Yeni Dünya Köleliliğinin Oluşumu** (The Making of New World Slavery)'nda, 1770'ten itibaren kârların, köle donanımlı üçüncü kuşak İngiliz sermaye oluşumundan sağlandığını anlatmaktadır. Yeni uluslararası iş bölümü denilebilecek oluşum içinde köleler, pek çok Avrupalının yaşam standardı ve kişisel serveti için hayati önem taşıyan pirinç, kahve, şeker ve benzeri ürünler üretirler. İlginç olan, küreselleşmenin eşyayı ne kadar değiştirdiği değil, kapitalist zihniyet ve uygulamaların süregittiğidir. Eric Foner'in de yazdığı gibi: "Günümüzün Çin (Chinatown) şekerlemecileri ve Üçüncü Dünya'nın çocuk emeği kullanan fabrikaları, tüketici taleplerinin ve girişimcinin kâr sağlamanın, emeğiyle fiilen satılabilir ürün üretenlerin haklarını yok ettiği sömürgeci köleliğin işlevsel eşdeğeridirler. Emekçiler, bu tür taleplere karşı daima direnmişlerdir. 20'nci yüz yıl sonunda bu direniş, küreselleşme hayaletinin elimizi kolumuzu bağlamasına

izin vermeyeceğimiz ölçüde güçlü olacaktır. Sistem ayındır, mantığı ayındır, dünya işçilerinin birleşme ihtiyacı ise hiç olmadığı kadar büyüktür. “Serbest piyasa” denilen, ama gerçekte sınıf gücü demek olan temel çalışmalar üzerine eleştirilerimizde daha çok açıklığın tam zamanıdır. Sermayenin kontrolü için bir karşı dengeye ihtiyacımız vardır; ekonominin, emekçilerin rekabetçilik, serbest piyasa ve küreselleşmenin iddia edilen gerekleri için aralıksız fedakarlıklarını kabulden çok insani ihtiyaçlara hizmet etmesine ihtiyacımız vardır.